

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักศึกษาชายอายุระหว่าง 18-22 ปี กำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษา จากสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 100 คน ใช้การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. นักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ต้องมีอายุระหว่าง 18-22 ปี เป็นผู้ที่มีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน อาจเคยมีเพศสัมพันธ์กับต่างเพศหรือไม่ก็ได้ แต่ปัจจุบันมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันเท่านั้น
2. นักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ต้องเป็นประเภทที่ยอมรับตนเองว่าเป็นบุคคลรักร่วมเพศ

เหตุผลในการเลือกกลุ่มตัวอย่างนี้ คือ

1. วัยรุ่นเป็นวัยที่มีกิจกรรมรักร่วมเพศ (Homosexual Activity) เกิดขึ้นมากกว่าวัยอื่น เพราะเป็นวัยที่มีแรงขับทางเพศสูงสุด (Kinsey et. al 1972 : 14)
2. วัยรุ่นรักร่วมเพศที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอุดมศึกษา เป็นกลุ่มที่ไปขอรับบริการที่ศูนย์สุขวิทยาจิตเกี่ยวกับปัญหารักร่วมเพศมากที่สุด และเป็นเพศชายประมาณ 85 เปอร์เซ็นต์ (ฉรังศักดิ์ ทะละกะภู และคณะ 2520 : 24 - 35)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แบบสอบถามประวัติส่วนตัว เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป เกี่ยวกับตัวนักศึกษา ได้แก่ สถานศึกษา สภาพครอบครัว และลักษณะพฤติกรรมทางเพศ เป็นต้น
2. แบบสำรวจปัญหา เป็นแบบสำรวจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยรายการปัญหาต่างๆ 7 ด้าน แต่ละด้านมี 10 ข้อ รวมทั้งสิ้น 70 ข้อ ดังนี้
 - 2.1 ปัญหาด้านอารมณ์และส่วนตัว เป็นปัญหาที่เกิดจากความขัดแย้งภายในตัวเองที่รู้สึกว่าการปรารถนาทางด้านเพศของตนไม่ถูกต้อง เช่น การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศทำให้รู้สึกเครียด ไม่มีความสุข มีอารมณ์เศร้า เหงา และอยากฆ่าตัวตาย เป็นต้น ประกอบด้วยรายการปัญหาตั้งแต่ข้อ 1-10
 - 2.2 ปัญหาด้านความสัมพันธ์กับบิดา เป็นปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติตนระหว่างบิดากับนักศึกษา เช่น การต้องคอยปกปิดการเป็นรักร่วมเพศของตนไม่ให้บิดาทราบ บิดาบังคับบีบบังคับให้เลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นต้น ประกอบด้วยรายการปัญหาตั้งแต่ข้อ 11-20
 - 2.3 ปัญหาด้านความสัมพันธ์กับมารดา เป็นปัญหาที่เกิดจากการปฏิบัติตนระหว่างมารดากับนักศึกษา เช่น ต้องคอยปกปิดการเป็นรักร่วมเพศของตนไม่ให้มารดาทราบ มารดาบังคับบีบบังคับให้เลิกมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ เป็นต้น ประกอบด้วยรายการปัญหาตั้งแต่ข้อ 21-30
 - 2.4 ปัญหาด้านเพื่อน เช่น การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศทำให้เพื่อนเห็นว่าเป็นคนผิดปกติ รังเกียจ นินทาว่าร้าย เป็นต้น ประกอบด้วยรายการปัญหาตั้งแต่ข้อ 31-40
 - 2.5 ปัญหาด้านคนรัก คู่ครอง เป็นปัญหาด้านคนรัก คู่ครอง ที่เป็นเพศเดียวกัน และเพศตรงข้าม เช่น ไม่มีคนรัก (ผู้ชาย) ที่เข้าใจและจริงจัง กลัวว่าจะต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว ไร้คู่ (ผู้หญิง) เป็นต้น ประกอบด้วยรายการปัญหาตั้งแต่ข้อ 41-50

2.6 ปัญหาด้านเพศ เช่น การขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษา การเป็นโรคที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ และความกังวลใจในการมีเพศสัมพันธ์ เป็นต้น ประกอบด้วยรายการปัญหาตั้งแต่ข้อ 51-60

2.7 ปัญหาด้านการเรียนและการเลือกอาชีพ เช่น การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ทำให้การเรียนต่ำลง กล่าวว่าการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศจะเป็นอุปสรรคในการประกอบอาชีพ เป็นต้น ประกอบด้วยรายการปัญหาตั้งแต่ข้อ 61-70

การตอบรายการปัญหาแต่ละข้อ พิจารณาในลักษณะมาตราประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งแบ่งระดับความมากน้อยของปัญหาดังนี้

หมายเลข 1 หมายถึง ไม่เป็นปัญหาเลย

หมายเลข 2 หมายถึง เป็นปัญหาเพียงเล็กน้อย

หมายเลข 3 หมายถึง เป็นปัญหปานกลาง

หมายเลข 4 หมายถึง เป็นปัญหามาก

หมายเลข 5 หมายถึง เป็นปัญหามากที่สุด

ขั้นตอนในการสร้างแบบสำรวจปัญหา

1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องรักร่วมเพศจากตำรา เอกสารต่าง ๆ ข่าวประจำวันจากหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ เป็นต้น และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งของไทยและต่างประเทศ

2. ทำการสำรวจปัญหาลำต้น (Pilot Study) โดยการสัมภาษณ์ นักศึกษาวัยรุ่นชายรักร่วมเพศ จำนวน 5 คน ในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยอยู่กับนักศึกษาตามลำพัง ก่อนการสัมภาษณ์พยายามสร้างบรรยากาศให้นักศึกษารู้สึกเป็นกันเองก่อน หลังจากนั้นบอกจุดมุ่งหมายในการสัมภาษณ์ให้นักศึกษาทราบ ขอความร่วมมือให้นักศึกษาช่วยตอบตามความเป็นจริง และเปิดโอกาสให้นักศึกษาตอบตามความรู้สึก และความคิดเห็นของตนเอง โดยใช้เวลาประมาณคนละ 60 นาที

3. นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยและการสัมภาษณ์มาจัดแบ่งเป็นกลุ่มหรือด้านของปัญหาได้ 7 ด้าน คือ ด้านอารมณ์และส่วนตัว ด้านความสัมพันธ์กับบิดา ด้านความสัมพันธ์กับมารดา ด้านเพื่อน ด้านคนรักคู่ครอง ด้านเพศ ด้านการเรียนและการเลือกอาชีพ ในการจัดแบ่งเป็นกลุ่มหรือด้านของปัญหา และจัดรายการปัญหาให้เหมาะสมในแต่ละด้าน ใช้เกณฑ์ตามแนวของมูนีย์ (Mooney and Gordon, 1950) คือ 1. ให้ครอบคลุมปัญหาที่รวบรวมได้ 2. ให้แต่ละด้านมีจำนวนรายการปัญหาเท่ากัน 3. รายการปัญหาในแต่ละด้านมีความสอดคล้องกัน 4. มีจำนวนข้อไม่มากจนเกินไป ง่ายต่อการสรุป แต่ครอบคลุมปัญหาในด้านนั้นๆ 5. จัดด้านของปัญหาให้ง่ายต่อการให้ข้อเสนอแนะ เพื่อการแก้ไขต่อไป

ในขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยสร้างรายการปัญหาได้ 7 ด้านๆ ละ 11 ข้อ รวมทั้งสิ้น 77 ข้อ

4. นำรายการปัญหาที่สร้างขึ้นให้นักศึกษาชายรักร่วมเพศ จำนวน 10 คน ลองทำดู แล้วนำรายการปัญหาบางข้อมาแก้ไขภาษาให้สื่อความหมายได้ดีขึ้น และตัดรายการปัญหาในแต่ละด้านออกไปด้านละ 1 ข้อ เหลือรายการปัญหาด้านละ 10 ข้อ รวมทั้งสิ้น 70 ข้อ

5. นำแบบสำรวจปัญหาที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพของแบบสำรวจ เพื่อหาความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

6. นำแบบสำรวจปัญหาที่แก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาชายรักร่วมเพศ อายุระหว่าง 18-22 ปี จำนวน 10 คน ให้ช่วยตอบแบบสำรวจปัญหา ซึ่งในการตอบนั้นนักศึกษาไม่ต้องเขียนชื่อ-นามสกุล ลงไป เพื่อว่านักศึกษาจะได้ตอบปัญหาของตนเองได้อย่างเสรี และไม่ต้องวิตกกังวลว่าคนอื่นจะล่วงรู้ความลับของตน หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณเพื่อหาค่าดัชนีความเที่ยงโดยวิเคราะห์ความคงที่ภายใน (Internal Consistency) แบบโคเอฟฟิเชียนท์แอลฟา (Coefficient Alpha) ของครอนบาช (Cronbarch) ได้ค่าดัชนีความเที่ยงของแบบสำรวจปัญหาเป็นรายด้านและทั้งฉบับดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าดัชนีความเที่ยงของแบบสำรวจปัญหาของนักศึกษาชายที่มีพฤติกรรมรัก
ร่วมเพศ รายด้านและทั้งฉบับ

ปัญหา	ค่าดัชนีความเที่ยง
ด้านอารมณ์และส่วนตัว	0.779
ด้านความสัมพันธ์กับบิดา	0.627
ด้านความสัมพันธ์กับมารดา	0.875
ด้านเพื่อน	0.927
ด้านคนรัก คู่ครอง	0.649
ด้านเพศ	0.806
ด้านการเรียนและการเลือกอาชีพ	0.761
รวมปัญหาทั้งฉบับ	0.946

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามประวัติส่วนตัวและแบบสำรวจปัญหา ให้กับนักศึกษาชายที่แต่งกายและแสดงกิริยาท่าทางคล้ายหญิง เพราะบุคคลเพศชายที่แต่งกายและมีกิริยาท่าทางคล้ายผู้หญิงมักจะมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้เวลาประมาณ 10 สัปดาห์ (ตั้งแต่วันที่ 10 พฤศจิกายน 2532 - 21 มกราคม 2533)

2. นำแบบสอบถามที่ได้คืนจำนวน 137 ฉบับ มาคัดเลือกเฉพาะนักศึกษาที่ตอบลงในแบบสอบถามประวัติส่วนตัวว่าเป็นผู้ที่มีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน และผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับต่างเพศ แต่ปัจจุบันมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันเท่านั้น

3. นำแบบสอบถามและแบบสำรวจปัญหาที่คัดเลือกแล้ว จำนวน 100 ฉบับ มาแปลงคำตอบเป็นรหัสตัวเลข เพื่อวิเคราะห์ค่าทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เอส พี เอส เอส เอ็กซ์ (SPSSX)

1. คำนวณค่าร้อยละของข้อมูลส่วนตัวทั่วไปจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
2. คำนวณค่าร้อยละของปัญหาและค่าเฉลี่ยระดับความเป็นปัญหา ของปัญหาแต่ละด้านจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด และจำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา คือ ระยะเวลาของการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ความต้องการเปลี่ยนและไม่ต้องการเปลี่ยนพฤติกรรมรักร่วมเพศ ดังนี้

2.1 คำนวณค่าร้อยละของปัญหาแต่ละด้าน โดยจำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ไม่มีปัญหา พิจารณาจากร้อยละ ของจำนวนคนที่ตอบเฉพาะหมายเลข 1 และกลุ่มที่มีปัญหา พิจารณาจากร้อยละของจำนวนคนที่ตอบหมายเลข 2, 3, 4 และ 5

2.2 หาค่าเฉลี่ยของระดับความเป็นปัญหา โดยพิจารณาจากกลุ่มที่มีปัญหา คือ จำนวนผู้ที่ตอบหมายเลข 2, 3, 4 และ 5 นำมาคิดน้ำหนักตามมาตรฐานค่า

3. ใช้การทดสอบไคสแควร์ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาของนักศึกษาชายรักร่วมเพศที่ต้องการเปลี่ยนพฤติกรรมรักร่วมเพศ กับนักศึกษาชายรักร่วมเพศที่ไม่ต้องการเปลี่ยนพฤติกรรมรักร่วมเพศ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย